RETTENS DOM (Fjerde Afdeling)

13. juni 2002 *

I sag T-232/00,

Chef Revival USA Inc., Lodi, New Jersey (USA), ved advokat N. Jenkins, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøger,

mod

Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM) ved A. von Mühlendahl, som befuldmægtiget,

sagsøgt,

den anden part i sagen for appelkammeret ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) var

Joachín Massagué Marín, Sabadell (Spanien),

* Processprog: engelsk.

angående en påstand om annullation af afgørelse af 26. juni 2000 (sag R 181/1999-3) fra Tredje Appelkammer ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design), som korrigeret den 6. juli 2000,

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Fjerde Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, M. Vilaras, og dommerne V. Tiili og P. Mengozzi,

justitssekretær: fuldmægtig J. Palacio González,

under henvisning til stævningen, der blev indleveret til Rettens Justitskontor den 4. september 2000,

under henvisning til svarskriftet, der blev indleveret af KHIM til Rettens Justitskontor den 2. februar 2001,

efter mundtlig forhandling den 10. januar 2002,

afsagt følgende

Dom

Retsforskrifter

1 Artikel 42, stk. 1 og 3, i Rådets forordning (EF) nr. 40/94 af 20. december 1993 om EF-varemærker (EFT 1994 L 11, s. 1), som ændret, bestemmer:

»1. I indtil tre måneder efter bekendtgørelsen af EF-varemærkeansøgningen kan der, under henvisning til at varemærket bør udelukkes fra registrering i henhold til artikel 8, rejses indsigelse mod varemærkets registrering [...]

3. Indsigelsen skal fremsættes skriftligt og skal begrundes. Den anses først for fremsat, når indsigelsesgebyret er betalt. Inden for en frist, der fastsættes af Harmoniseringskontoret, kan indsigeren fremlægge kendsgerninger, beviser og argumenter til støtte for sin indsigelse.«

2 Artikel 73 og 74 i forordning nr. 40/94 har følgende ordlyd:

»Artikel 73

Begrundelse af afgørelsen

Harmoniseringskontorets afgørelser skal begrundes. De må kun støttes på grunde, som parterne har haft lejlighed til at udtale sig om.

Artikel 74

Harmoniseringskontorets ex officio prøvelse af de faktiske omstændigheder

1. Under sagsbehandlingen ved Harmoniseringskontoret prøver dette ex officio de faktiske omstændigheder; i sager vedrørende relative registreringshindringer begrænser Harmoniseringskontoret sig imidlertid til at prøve de af parterne fremførte kendsgerninger, beviser og argumenter og de af parterne fremsatte anmodninger.

2. Harmoniseringskontoret kan se bort fra kendsgerninger og beviser, som ikke er påberåbt eller fremført rettidigt af de pågældende parter.«

3 Regel 15-18, 20, 71 og 96 i Kommissionens forordning (EF) nr. 2868/95 af 13. december 1995 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EF) nr. 40/94 om EF-varemærker (EFT L 303, s. 1, herefter »gennemførelsesforordningen«) har følgende ordlyd:

»Regel 15

Indholdet af indsigelsesskrivelsen

1. [...]

2. Indsigelsesskrivelsen skal indeholde:

a) for så vidt angår den ansøgning, som indsigelsen er rettet imod [...]

b) for så vidt angår det ældre varemærke eller den ældre rettighed, som indsigelsen er rettet imod [...]

c) for så vidt angår den indsigende part [...]

d) en angivelse af de grunde, indsigelsen er baseret på.

[...]

Regel 16

Oplysninger, beviser og argumenter til støtte for indsigelsen

1. Enhver indsigelsesskrivelse kan indeholde oplysninger, beviser og argumenter til støtte for indsigelsen samt al relevant dokumentation.

2. Støttes indsigelsen på et ældre varemærke, som ikke er et EF-varemærke, skal indsigelsesskrivelsen så vidt muligt vedlægges bevis for registrering af eller ansøgning om registrering af det ældre varemærke (f.eks. registreringsbevis). [...]

3. Oplysningerne, beviserne samt argumenter og anden dokumentation, jf. stk. 1, tillige med den i stk. 2 nævnte dokumentation, kan — hvis de ikke fremsendes sammen med indsigelsesskrivelsen eller umiddelbart herefter — fremsendes inden for en af Kontoret fastsat frist efter indsigelsesprocedurens påbegyndelse, jf. regel 20, stk. 2.

Regel 17

Brug af sprog under indsigelsesproceduren

1. Indgives indsigelsesskrivelsen ikke på det sprog, der er benyttet i ansøgningen om registrering af EF-varemærket, hvis dette er et af Kontorets officielle sprog,

eller på det andet sprog, der blev angivet ved ansøgningens indgivelse, skal den indsigende part tilvejebringe en oversættelse af indsigelsesskrivelsen til et af disse sprog inden for en frist på en måned efter udløbet af indsigelsesfristen.

2. Er beviserne til støtte for indsigelsen, jf. regel 16, stk. 1 og 2, ikke indgivet på det sprog, der anvendes under indsigelsesproceduren, skal den indsigende part tilvejebringe en oversættelse af disse beviser til dette sprog inden for en frist på en måned fra udløbet af indsigelsesfristen eller i givet fald inden for en af Kontoret fastsat frist, jf. regel 16, stk. 3.

[...]

Regel 18

Afvisning af indsigelsen

1. Konstaterer Kontoret, at indsigelsen ikke er i overensstemmelse med forordningens artikel 42, eller fremgår det ikke entydigt af indsigelsesskrivelsen, hvilken ansøgning indsigelsen er rettet imod, eller hvilket ældre varemærke eller hvilken ældre ret indsigelsen rejses på grundlag af, afviser Kontoret indsigelsen, hvis manglerne ikke afhjælpes inden udløbet af indsigelsesfristen. Er indsigelsesgebyret ikke betalt inden for indsigelsesfristen, anses indsigelsesskrivelsen for ikke at være indsendt. Hvis indsigelsesgebyret er betalt efter udløbet af indsigelsesfristen, tilbagebetales det til den indsigende part.

2. Konstaterer Kontoret, at indsigelsen ikke er i overensstemmelse med andre bestemmelser i forordningen eller i disse regler, meddeler det den indsigende part dette og opfordrer vedkommende til inden for en frist på to måneder at afhjælpe de konstaterede mangler. Afhjælpes manglerne ikke inden for fristen, afviser Kontoret indsigelsen.

[...]

Regel 20

Undersøgelse af indsigelser

1. [...]

2. Hvis indsigelsesskrivelsen ikke indeholder de oplysninger, beviser og argumenter, der er nævnt i regel 16, stk. 1 og 2, opfordrer Kontoret den indsigende part til at fremlægge det fornødne inden for en af Kontoret fastsat frist. Beviser og anden dokumentation, der fremlægges af den indsigende part, skal videregives til ansøgeren, der skal have mulighed for at fremkomme med bemærkninger hertil inden for en af Kontoret fastsat frist.

3. Fremkommer ansøgeren ikke med bemærkninger, kan Kontoret træffe afgørelse om indsigelsen på grundlag af de forelagte beviser.

[...]

Regel 71

Fristers længde

1. Når forordningen eller nærværende regler foreskriver en frist, som skal fastsættes af Kontoret, må en sådan frist [...] ikke være kortere end en måned [...]. Kontoret kan dog, når omstændighederne tilsiger det, forlænge en frist, når en part fremsætter anmodning herom, inden den oprindelige frist udløber.

[...]

Regel 96

Skriftlig procedure

1. [...]

2. Medmindre andet er fastsat i nærværende regler, kan dokumenter, der skal benyttes under en procedure ved Kontoret, indgives på et hvilket som helst af Det Europæiske Fællesskabs officielle sprog. Er sådanne dokumenter affattet på et andet sprog end proceduresproget, kan Kontoret kræve, at der inden for en af Kontoret fastsat frist tilvejebringes en oversættelse til proceduresproget eller — hvis procedureparten måtte vælge dette — til et af Kontorets sprog«.

Tvistens baggrund

4 Den 1. april 1996 indgav sagsøgeren en EF-varemærkeansøgning til Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (herefter »Harmoniseringskontoret«).

5 Der er ansøgt om registrering af et figurmærke, der består af ordet Chef og forskellige grafiske elementer.;

6 De varer, for hvilke der er ansøgt om registrering, findes i klasse 8, 21 og 25 i Nice-arrangementet af 15. juni 1957 vedrørende international klassificering af varer og tjenesteydelser til brug ved registrering af varemærker, som revideret og ændret, og svarer for hver af disse klasser til følgende beskrivelse:

— klasse 8: »Knivsmedevarer; knive«

— klasse 21: »Mindre husholdnings- og køkkenredskaber samt beholdere«

— klasse 25: »Beklædningsgenstande; støvler, sko og slippers; beklædningsgenstande til personer, der er involveret i tilberedning, distribution og servering af mad og drikke; frakker, jakker, tunikaer,

bukser, shorts, underbukser, skjorter, T-shirts, veste, kitler, forklæder, slips, butterflys, halstørklæder, hatte, kasketter, skærfer, bælter, træsko og sko alle til personer, der er involveret i tilberedning, distribution og servering af mad og drikke«.

7 Ansøgningen blev indgivet på engelsk. Fransk blev angivet som andet sprog i henhold til artikel 115, stk. 3, i forordning nr. 40/94.

8 Den 1. september 1997 blev ansøgningen offentliggjort i EF-varemærketidende.

9 Den 27. oktober 1997 indgav Joachín Massagué Marín (herefter »indsigeren«) på spansk en indsigelse i henhold til artikel 42 i forordning nr. 40/94.

10 Indsigelsen støttedes på et varemærke, der var registreret i Spanien tidligere. Det drejer sig om et figurmærke, der består af ordet Cheff med trykte bogstaver og andre grafiske elementer. De af dette varemærke omfattede varer findes i Nice-arrangementets klasse 25 og svarer til følgende beskrivelse: »konfektionsbeklædning, der ikke er omfattet af andre klasser«.

11 Den 11. november 1997 fremlagde indsigeren en engelsk oversættelse af indsigelsen, hvorefter engelsk blev processproget i indsigelsessagen i henhold til artikel 115, stk. 6, i forordning nr. 40/94.

12 Den 5. juni 1998 tilsendte Harmoniseringskontorets indsigelsesafdeling (herefter »indsigelsesafdelingen«) i henhold til gennemførelsesforordningens regel 16, stk. 3, regel 17, stk. 2, og regel 20, stk. 2, indsigeren en skrivelse med følgende ordlyd:

»De opfordres til at fremlægge alle de kendsgerninger, beviser og argumenter, der endnu ikke er fremlagt, og som De anser for nødvendige, til støtte for Deres indsigelse.

De opfordres navnlig til at fremlægge en kopi af registreringsbeviset for varemærke nr. 1081534, som indsigelsen støttes på.

[...]

Alle de oplysninger, der ovenfor er anmodet om, skal fremlægges på processproget i indsigelsessagen inden to måneder fra modtagelsen af denne udtalelse, altså inden den 5. august 1998.

Modtages disse oplysninger ikke, eller modtages de krævede oversættelser i givet fald ikke, vil Harmoniseringskontoret træffe afgørelse om indsigelsen på grundlag af de beviser, der er til rådighed.«

13 Den 18. juni 1998 tilsendte indsigeren Harmoniseringskontoret en kopi på spansk af registreringsbeviset for det ældre varemærke, som indsigelsen støttedes på.

14 Den 8. september 1998, altså efter udløbet af indsigelsesafdelingens frist, tilsendte indsigeren Harmoniseringskontoret en skrivelse, hvis næstsidste sætning havde følgende ordlyd:

»[...] de i indsigelsessagen omtvistede varemærker vedrører identiske varer og er omfattet af den samme klasse i den internationale nomenklatur for varemærker, nemlig klasse 25«.

15 Ved afgørelse af 24. februar 1999 afslog indsigelsesafdelingen indsigelsen i henhold til artikel 43 i forordning nr. 40/94 med den begrundelse, at indsigeren ikke havde bevist, at det ældre nationale varemærke, som indsigelsen støttedes på, fandtes.

16 Den 14. april 1999 klagede indsigeren over indsigelsesafdelingens afgørelse til Harmoniseringskontoret i medfør af artikel 59 i forordning nr. 40/94.

17 Ved afgørelse af 26. juni 2000 (herefter »den anfægtede afgørelse«), der blev meddelt sagsøgeren den 4. juli 2000, annullerede Tredje Appelkammer indsigelsesafdelingens afgørelse. Appelkammeret rettede ex officio i henhold til gennemførelsesforordningens regel 53 den 6. juli 2000 en åbenbar fejl i den anfægtede afgørelse vedrørende beskrivelsen af sagsøgerens og indsigerens varemærker.

18 Appelkammeret fandt i det væsentlige, at indsigelsesafdelingen havde tilsidesat gennemførelsesforordningens regel 18, stk. 2, ved at afvise indsigelsen uden at have givet indsigeren en yderligere frist på to måneder til at fremlægge en

oversættelse til processproget af registreringsbeviset for det ældre spanske varemærke. Appelkammeret fandt ligeledes, at indsigelsesafdelingen således havde tilsidesat indsigerens ret til at blive hørt, der også findes i regel 18.

Parternes påstande

19 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Den anfægtede afgørelse annulleres.

— Harmoniseringskontoret tilpligtes at afvise indsigerens indsigelse.

— Harmoniseringskontoret tilpligtes at betale sagens omkostninger.

20 Harmoniseringskontoret har nedlagt følgende påstande:

— Der træffes enhver foranstaltning, der anses for passende under de omstændigheder, der forelå på tidspunktet for retsmødets afslutning.

— Sagens omkostninger fordeles i henhold til afgørelsen.

21 Sagsøgeren frafaldt under retsmødet sin anden påstand om, at Retten skulle pålægge Harmoniseringskontoret at afvise indsigerens indsigelse, hvilket Retten tog til efterretning i retsmøderapporten.

Retlige bemærkninger

22 Sagsøgeren har fremført et enkelt anbringende, nemlig at gennemførelsesforordningens regel 18, stk. 2, er tilsidesat.

Parternes argumenter

23 Sagsøgeren har anført, at gennemførelsesforordningens regel 18 kun finder anvendelse i de tilfælde, hvor indsigelsen ikke opfylder betingelserne i artikel 42 i forordning nr. 40/94 og i gennemførelsesforordningens regel 15. Blandt disse betingelser sondrer regel 18 mellem de betingelser, hvis manglende overholdelse automatisk medfører, at indsigelsen afvises, hvis manglerne ikke afhjælpes inden udløbet af indsigelsesfristen (stk. 1), og dem, hvis manglende overholdelse kan afhjælpes inden for en frist på to måneder, der regnes fra Harmoniseringskontorets opfordring til at afhjælpe (stk. 2). Gennemførelsesforordningens regel 18, stk. 2, finder derimod ikke anvendelse i de tilfælde, hvor kendsgerninger, beviser, argumenter eller dokumentation, der er fremlagt til støtte for indsigelsen, ikke er fremlagt inden for den af Harmoniseringskontoret fastsatte frist herfor, jf. gennemførelsesforordningens regel 16, stk. 3, regel 17, stk. 2, og regel 20, stk. 2.

24 Sagsøgeren har på grundlag af denne gennemgang gjort gældende, at appelkammeret begik en retlig fejl ved at annullere indsigelsesafdelingens afgørelse med den begrundelse, at den havde tilsidesat gennemførelsesforordningens regel 18, stk. 2, ved at afvise indsigelsen uden i henhold til samme regel at have givet indsigeren en ny frist på to måneder til at fremlægge oversættelsen af registreringsbeviset til processproget.

25 Harmoniseringskontoret er af den opfattelse, at indsigelsesafdelingen handlede korrekt ved at afvise indsigelsen med den begrundelse, at indsigeren havde undladt på processproget at fremlægge beviser, der godtgjorde, at der fandtes en ældre rettighed, inden for den af Harmoniseringskontoret fastsatte frist i overensstemmelse med bestemmelserne i gennemførelsesforordningens regel 17, stk. 2. Appelkammeret begik derimod en retlig fejl ved at finde, at Harmoniseringskontoret var forpligtet til i henhold til gennemførelsesforordningens regel 18, stk. 2, at opfordre en indsiger, der ikke har fremlagt de krævede beviser inden for den frist, der er fastsat i overensstemmelse med samme forordnings regel 17, stk. 2, til at supplere eller at fremlægge de krævede beviser ved at give ham en yderligere frist på to måneder.

26 Harmoniseringskontoret har i denne sammenhæng understreget den betydning, som den nøje overholdelse af den fastsatte frist har i en indsigelsesprocedure. Den logiske følge af en manglende overholdelse af en sådan frist er, at der ikke tages hensyn til de beviser eller argumenter, der er fremkommet for sent i forhold til indsigelsesproceduren. Dette er den naturlige følge af en manglende overholdelse af den nævnte frist. Harmoniseringskontoret er i denne forbindelse af den opfattelse, at artikel 74, stk. 2, i forordning nr. 40/94, hvorefter Harmoniseringskontoret kan se bort fra kendsgerninger og beviser, som ikke er påberåbt eller fremført rettidigt, alene finder anvendelse under indsigelsesproceduren, hvis Harmoniseringskontoret ikke har fastsat en frist. Når der er fastsat en frist, har Harmoniseringskontoret ikke mulighed for at tage dette i betragtning.

27 Harmoniseringskontoret er endvidere af den opfattelse, at heller ikke en analog anvendelse af gennemførelsesforordningens regel 18, stk. 2, kan medføre, at det

har en forpligtelse til at opfordre en indsiger til at fremlægge eller supplere de krævede beviser inden for en yderligere frist. Ifølge Harmoniseringskontoret går en sådan anvendelse af denne regel, der vedrører undersøgelsen af, hvorvidt indsigelsen kan antages til realitetsbehandling, så meget ud over dens betydning og dens formål, at det er åbenbart umuligt.

28 På samme måde udgør gennemførelsesforordningens regel 20 ifølge Harmoniseringskontoret hverken direkte eller indirekte et grundlag, der forpligter indsigelsesafdelingen til eller giver den mulighed for at opfordre en indsiger, der ikke har fremlagt de krævede beviser i henhold til gennemførelsesforordningens regel 16, stk. 3, og regel 20, stk. 2, til at fremlægge dem ved at meddele ham en yderligere frist.

29 Endvidere er Harmoniseringskontoret af den opfattelse, at indsigelsesafdelingen ikke tilsidesatte artikel 73 i forordning nr. 40/94, hvorefter Harmoniseringskontorets afgørelser kun må støttes på grunde, som parterne har haft lejlighed til at udtale sig om. Indsigelsesafdelingen gjorde tværtimod alt for at give indsigeren mulighed for at fremlægge sine beviser ved at opfordre ham til inden for en bestemt frist at fremlægge de krævede beviser på processproget i indsigelsessagen.

30 Endelig har Harmoniseringskontoret anført, at indsigelsesafdelingen ved sin skriftsveksling med parterne, navnlig ved at meddele dem deres respektive argumenter, heller ikke har givet indsigeren håb om, at den manglende oversættelse af registreringsbeviset ikke fik nogen følger.

Rettens bemærkninger

31 Det skal indledningsvis anføres, at det følger af ordlyden af artikel 42 i forordning nr. 40/94 sammenholdt med gennemførelsesforordningens regel 16, 17, 18 og 20,

at lovgiver sondrer mellem dels de betingelser, som indsigelsesskrivelsen skal opfylde for, at den kan antages til realitetsbehandling, dels fremlæggelsen af kendsgerninger, beviser og argumenter samt dokumentation til støtte for indsigelsen, der er omfattet af bevisførelsen.

32 Blandt betingelserne for, at indsigelsen kan antages til realitetsbehandling, i artikel 42 i forordning nr. 40/94 og gennemførelsesforordningens regel 18 findes navnlig fristen på tre måneder for indgivelse af indsigelsen, indsigerens retlige interesse og de formelle betingelser om indsigelsens begrundelse og minimumsindhold.

33 Det skal dernæst fastslås, at for så vidt angår de betingelser, hvis manglende overholdelse indebærer, at indsigelsen afvises, indeholder gennemførelsesforordningens regel 18 en sondring mellem to grupper af betingelser for antagelse til realitetsbehandling.

34 Såfremt indsigelsesskrivelsen ikke opfylder formalitetsbetingelserne i gennemførelsesforordningens regel 18, stk. 1, afvises indsigelsen, hvis de fastslåede mangler ikke afhjælpes inden udløbet af indsigelsesfristen. Denne frist kan ikke fraviges.

35 Såfremt indsigelsesskrivelsen derimod ikke opfylder formalitetsbetingelserne i gennemførelsesforordningens regel 18, stk. 2, afvises indsigelsen kun, såfremt indsigeren — efter at Harmoniseringskontoret har opfordret ham til at afhjælpe de konstaterede mangler inden for en frist på to måneder — ikke har afhjulpet de nævnte mangler inden for fristen. Denne frist er ufravigelig.

36 Det er derfor alene i de tilfælde, hvor indsigelsesskrivelsen ikke opfylder en eller flere af de andre betingelser for, at indsigelsen kan antages til realitetsbehandling, end dem, der udtrykkeligt nævnes i gennemførelsesforordningens regel 18, stk. 1, at Harmoniseringskontoret i henhold til regel 18, stk. 2, er forpligtet til at give indsigeren meddelelse og opfordre ham til at foretage afhjælpning inden for en frist på to måneder, inden det afviser indsigelsen.

37 Som det allerede er anført (præmis 31 ovenfor), udgør de retskrav, der vedrører fremlæggelsen af kendsgerninger, beviser og argumenter samt dokumentation til støtte for indsigelsen, imidlertid ikke betingelser for, at indsigelsen kan antages til realitetsbehandling, men betingelser for behandlingen af indsigelsens realitet.

38 Indsigeren er i henhold til artikel 42, stk. 3, i forordning nr. 40/94 nemlig ikke forpligtet til på samme tidspunkt som indsigelsesskrivelsen at fremlægge de kendsgerninger, beviser og argumenter, der støtter indsigelsen, men han kan fremlægge dem inden for en frist, som Harmoniseringskontoret fastsætter herfor. Ligeledes »kan« indsigelsesskrivelsen i henhold til gennemførelsesforordningens artikel 16, stk. 1, indeholde oplysninger, beviser og argumenter til støtte for indsigelsen samt al relevant dokumentation.

39 Endvidere bestemmer gennemførelsesforordningens regel 16, stk. 3, der fastsætter bestemmelser til gennemførelse af artikel 42, stk. 3, i forordning nr. 40/94, at oplysningerne, beviserne samt argumenter og anden dokumentation, jf. stk. 1, tillige med den i stk. 2 nævnte dokumentation, kan — hvis de ikke fremsendes sammen med indsigelsesskrivelsen eller umiddelbart herefter — fremsendes

inden for en af Harmoniseringskontoret fastsat frist efter indsigelsesprocedurens påbegyndelse, jf. regel 20, stk. 2.

40 Denne fortolkning svækkes ikke af gennemførelsesforordningens regel 16, stk. 2, der bestemmer: »Støttes indsigelsen på et ældre varemærke, som ikke er et EF-varemærke, skal indsigelsesskrivelsen så vidt muligt vedlægges bevis for registrering af eller ansøgning om registrering af det ældre varemærke (f.eks. registreringsbevis) [...].« Denne regel rejser ikke tvivl om den mulighed, som regel 16, stk. 1 og 3, og artikel 42, stk. 3, i forordning nr. 40/94 giver indsigeren for at fremlægge de pågældende beviser enten på samme tidspunkt som indsigelsesskrivelsen eller på et senere tidspunkt inden for en frist, der fastsættes af Harmoniseringskontoret. Gennemførelsesforordningens regel 16, stk. 2, kan derfor hverken fortolkes således, at den kræver, at disse beviser skal fremlægges på samme tidspunkt som indsigelsesskrivelsen, eller at den samtidige fremlæggelse af disse beviser er en betingelse for, at indsigelsen kan antages til realitetsbehandling.

41 Det skal i øvrigt anføres, at er beviserne til støtte for indsigelsen ikke indgivet på det sprog, der anvendes under indsigelsesproceduren, skal indsigeren i henhold til gennemførelsesforordningens regel 17, stk. 2, tilvejebringe en oversættelse af disse beviser til dette sprog inden for en frist på en måned fra udløbet af indsigelsesfristen eller i givet fald inden for en af Harmoniseringskontoret fastsat frist, jf. regel 16, stk. 3.

42 Gennemførelsesforordningens regel 17, stk. 2, fraviger således den sprogordning, der almindeligvis anvendes ved fremlæggelse og anvendelse af dokumenter ved procedurerne for Harmoniseringskontoret, således som beskrevet i samme forordnings regel 96, stk. 2, hvorefter Harmoniseringskontoret kan, hvis sådanne dokumenter ikke er affattet på processproget, kræve, at der inden for en af Harmoniseringskontoret fastsat frist tilvejebringes en oversættelse til processproget eller — hvis procedureparten måtte vælge dette — til et af Harmoniseringskontorets sprog. Regel 17, stk. 2, pålægger dermed den part, der er årsag

til en inter partes-procedure, en større byrde end den, der sædvanligvis hviler på parterne i procedurer for Harmoniseringskontoret. Denne forskel er berettiget i nødvendigheden af fuldt ud at overholde kontradiktionsprincippet og princippet om ligestilling af parterne i inter partes procedurer.

43 Herudover kan de frister, som Harmoniseringskontoret fastsætter i overensstemmelse med gennemførelsesforordningens regel 16, stk. 3, regel 17, stk. 2, og regel 20, stk. 2 — i modsætning til fristerne i gennemførelsesforordningens regel 18, navnlig Harmoniseringskontorets frist på to måneder i henhold til regel 18, stk. 2 — fraviges af Harmoniseringskontoret på de betingelser og vilkår, der fremgår af denne forordnings regel 71, stk. 1, in fine.

44 Hvis indsigeren ikke fremlægger beviserne og dokumentationen til støtte for indsigelsen samt oversættelsen heraf til processproget i indsigelsesproceduren inden udløbet af den frist, som Harmoniseringskontoret oprindeligt fastsatte herfor, eller inden udløbet af dens eventuelle forlængelse i henhold til gennemførelsesforordningens regel 71, stk. 1, kan Harmoniseringskontoret lovligt afslå indsigelsen som ubegrundet, medmindre der ellers kan træffes afgørelse herom på grundlag af de beviser, som Harmoniseringskontoret eventuelt allerede har til rådighed, i henhold til gennemførelsesforordningens regel 20, stk. 3. Afslaget på indsigelsen i dette tilfælde er ikke alene forbundet med indsigerens manglende overholdelse af den af Harmoniseringskontoret fastsatte frist, men er ligeledes følgen af manglende opfyldelse af en væsentlig forudsætning for indsigelsen, da indsigeren ikke har godtgjort de faktiske eller retlige omstændigheder, som hans indsigelse bygger på, når han undlader inden for fristen at fremlægge de relevante beviser og den relevante dokumentation, hvilket er nødvendigt af de grunde, der ovenfor er redegjort for i præmis 42.

45 Samme konsekvens følger i øvrigt af artikel 74, stk. 1, in fine, i forordning nr.40/94, hvorefter Harmoniseringskontoret i sager vedrørende relative registreringshindringer begrænser sig til at prøve de af parterne fremførte kendsgerninger, beviser og argumenter og de af parterne fremsatte anmodninger. Selv om denne bestemmelses ordlyd i den franske version imidlertid ikke udtrykkeligt omhandler parternes fremlæggelse af beviser, følger det ikke desto mindre af

bestemmelsen, at det også påhviler parterne at fremlægge beviserne for deres påstande. Dette fortolkning støttes af en gennemgang af bestemmelsens andre sprogversioner, navnlig den engelske version »the facts, evidence and arguments provided by the parties«, den tyske version »das Vorbringen [...] der Beteiligten« og den italienske version, der henviser til »[ai] fatti, prove ed argomenti addotti [...] dalle parti«.

46 Det er i lyset af ovenstående betragtninger, at berettigelsen af sagsøgerens eneste anbringende og den anfægtede afgørelses lovlighed skal undersøges i denne sag.

47 Det skal i denne forbindelse fastslås, at det fremgår af sagsakterne, at indsigelsesafdelingen ved skrivelse af 5. juni 1998 opfordrede indsigeren til i overensstemmelse med gennemførelsesforordningens regel 16, stk. 3, regel 17, stk. 2, og regel 20, stk. 2, inden for en frist på to måneder og på processproget i indsigelsessagen, nemlig engelsk, at fremlægge de kendsgerninger, beviser og argumenter, der endnu ikke var fremlagt, til støtte for indsigelsen. Det forhold, at der i denne skrivelse er henvist til gennemførelsesforordningens regel 20, stk. 2, sammenholdt med regel 17, stk. 2, er ikke i strid med nogen af gennemførelsesforordningens bestemmelser og er i overensstemmelse med procesøkonomiske principper og principper for god forvaltning. Blandt de beviser og den dokumentation, der anmodes om, er navnlig registreringsbeviset for indsigerens ældre, spanske varemærke, som hans indsigelse støttes på, da dette bevis i henhold til gennemførelsesforordningens regel 16, stk. 2, udgør et privilegeret bevis for, at dette ældre varemærke er registreret.

48 Det er ubestridt, at indsigeren som svar på denne skrivelse den 18. juni 1998 kun fremlagde den spanske udgave af dette registreringsbevis. Han fremlagde derimod ikke inden for fristen oversættelsen af dette bevis til processproget i indsigelsessagen. Han anmodede i øvrigt heller ikke om en forlængelse af den nævnte frist i medfør af gennemførelsesforordningens regel 71, stk. 1.

49 Under disse omstændigheder afslog indsigelsesafdelingen ved afgørelse af 24. februar 1999 indsigelsen med den begrundelse, at indsigeren ikke ved relevante beviser og relevant dokumentation havde godtgjort, at der fandtes det ældre nationale varemærke, som indsigelsen støttedes på.

50 Tredje Appelkammer annullerede ikke desto mindre indsigelsesafdelingens afgørelse, idet det i den anfægtede afgørelses punkt 20-22 fandt, dels at indsigelsesafdelingen i medfør af gennemførelsesforordningens regel 18, stk. 2, havde været forpligtet til at give indsigeren en yderligere frist på to måneder til at fremlægge det ovennævnte registreringsbevis på processproget i indsigelsessagen, dels at indsigelsesafdelingen ved at undlade at oplyse indsigeren om denne uregelmæssighed og opfordre ham til at afhjælpe den inden for den nævnte frist, inden sagen blev afslået, tilsidesatte indsigerens ret til at blive hørt.

51 Appelkammerets bedømmelse indeholder en retlig fejl og kan ikke accepteres.

52 For det første, således som det allerede er anført, er de retlige krav om navnlig beviser og dokumenter samt oversættelse heraf til processproget i indsigelsessagen ikke omfattet af formalitetsbetingelserne i gennemførelsesforordningens regel 18, stk. 2, men udgør indsigelsessagens materielle betingelser.

53 Indsigelsesafdelingen havde derfor på ingen måde i denne sag — i modsætning til det af appelkammeret antagne — en forpligtelse til i medfør af gennemførelsesforordningens regel 18, stk. 2, at give indsigeren meddelelse om den uregelmæssighed, der bestod i, at indsigeren ikke inden for fristen herfor havde fremlagt

oversættelsen til processproget i indsigelsessagen af registreringsbeviset for det ældre spanske varemærke, eller til at give ham en yderligere frist på to måneder til at fremlægge denne oversættelse.

54 Gennemførelsesforordningens regel 18, stk. 2, kan heller ikke finde analog anvendelse i dette tilfælde, således som Harmoniseringskontoret med rette har anført i svarskriftet. En sådan fremgangsmåde er i strid med lovgivers grundlæggende sondring mellem dels de formalitetsbetingelser, som indsigelsesskrivelsen skal opfylde, dels de betingelser om fremlæggelse af kendsgerninger, beviser og argumenter samt dokumenter til støtte for indsigelsen, der er omfattet af indsigelsessagens bevisførelse.

55 Det skal for det andet anføres — i modsætning til, hvad Tredje Appelkammer antog i den anfægtede afgørelse — at indsigelsesafdelingen ikke tilsidesatte indsigerens ret til at blive hørt, jf. gennemførelsesforordningens regel 18, stk. 2, ved at undlade at oplyse ham om den fastslåede uregelmæssighed og opfordre ham til at afhjælpe den inden for en yderligere frist på to måneder i henhold til denne bestemmelse. Indsigelsesafdelingen tilsidesatte heller ikke artikel 73, andet punktum, i forordning nr. 40/94, der bestemmer, at Harmoniseringskontorets afgørelser kun må støttes på grunde, som parterne har haft lejlighed til at udtale sig om.

56 Det skal i denne forbindelse fastslås, at indsigelsesafdelingen i sin skrivelse af 5. juni 1998, hvorved indsigeren blev opfordret til at fremlægge de krævede beviser og dokumenter, klart og utvetydigt anførte, at de nævnte beviser og dokumenter skulle være fremlagt inden fristen på to måneder og på processproget i indsigelsessagen. Indsigeren havde dermed mulighed for at overholde denne opfordring og tage stilling til den begrundelse, som indsigelsesafdelingens

afgørelse byggede på. Indsigeren kunne ikke blive overrasket over denne afgørelse, således som Harmoniseringskontoret med rette har anført i svarskriftet.

57 Indsigerens undladelse af inden for den af indsigelsesafdelingen i overensstemmelse med gennemførelsesforordningens regel 16, stk. 3, regel 17, stk. 2, og regel 20, stk. 2, fastsatte frist at fremlægge oversættelsen af registreringsbeviset for det ældre nationale varemærke til processproget i indsigelsessagen er omfattet af realitetsprøvelsen af indsigelsen og udgør ikke en uregelmæssighed ved indsigelsesskrivelsen i henhold til gennemførelsesforordningens regel 18, stk. 2.

58 På baggrund af ovenstående begik appelkammeret en retlig fejl, da det fandt, at indsigelsesafdelingen var forpligtet til at anvende bestemmelsen i gennemførelsesforordningens regel 18, stk. 2, inden den afslog sagen. Sagsøgerens eneste anbringende vedrørende tilsidesættelse af denne regel skal således tages til følge, og den anfægtede afgørelse skal annulleres.

59 Retten mener i øvrigt ikke, at det fremgår af sagsakterne, at indsigelsesafdelingens afgørelse var behæftet med andre fejl, der skulle begrunde, at appelkammeret annullerede den.

60 Det kan for det første ikke antages, således som indsigeren gjorde det under proceduren for appelkammeret (jf. den anfægtede afgørelses punkt 13), at han i denne sag ikke var forpligtet til at fremlægge en oversættelse til processproget i indsigelsessagen af registreringsbeviset for det ældre spanske varemærke, som indsigelsen støttedes på. Ifølge indsigeren kunne varemærkets nummer, indeha-

ver, indgivelsesdato og genstand nemlig læses, uden at det var nødvendigt at oversætte beviset. Endvidere var klassen i nomenklaturen nævnt i beviset, hvilket ligeledes kunne læses uden oversættelse.

61 Det skal i denne forbindelse bemærkes, at oversættelsen til processproget i indsigelsessagen af beviser og dokumenter, der er fremlagt til støtte herfor, er pålagt indsigeren i medfør af gennemførelsesforordningens regel 17, stk. 2, der indeholder en fravigelse fra den sprogordning, der sædvanligvis finder anvendelse på fremlæggelse og anvendelse af dokumenter ved procedurerne for Harmoniseringskontoret.

62 For det andet kan denne bedømmelse af spørgsmålet, om det er nødvendigt inden for den af indsigelsesafdelingen fastsatte frist at fremlægge oversættelsen af registreringsbeviset til processproget i indsigelsessagen, ikke ændres af det forhold, at indsigelsesafdelingen i det sidste punktum i skrivelsen af 5. juni 1998 angav, at modtog den ikke de krævede oplysninger og oversættelser, ville den træffe afgørelse i indsigelsessagen på grundlag af de beviser, den rådede over. Det kan nemlig ikke påstås, at indsigelsesafdelingen med denne sætning gav indsigeren håb om, at den uden en oversættelse af registreringsbeviset for det ældre spanske varemærke til processproget i indsigelsessagen blot ville træffe afgørelse på grundlag af den spanske udgave heraf. En sådan fortolkning af denne sætning medfører derimod, at indsigelsesafdelingen ville træffe afgørelse om indsigelsen uden at tage den spanske udgave af det pågældende dokument i betragtning.

63 Endelig har indsigeren heller ikke fremlagt oversættelsen af registreringsbeviset til processproget i indsigelsessagen efter udløbet af den frist, han var blevet meddelt ved indsigelsesafdelingens skrivelse af 5. juni 1998.

64 Det skal i denne forbindelse anføres, at det fremgår af den anfægtede afgørelses punkt 13, fjerde led, at indsigeren i sin skrivelse af 8. september 1998 (præmis 14 ovenfor) over for appelkammeret påstod at have angivet både klassen i nomenklaturen og, på engelsk, varefortegnelsen for det ældre nationale varemærke. Det skal imidlertid fastslås, at indsigeren i denne skrivelse alene har nævnt, at de varer, der er omfattet af de to pågældende varemærker, er identiske og er omfattet af klasse 25. En sådan bemærkning udgør imidlertid ikke og kan heller ikke ligestilles med en oversættelse af registreringsbeviset for det ældre spanske varemærke i henhold til ovennævnte relevante bestemmelser i gennemførelsesforordningen.

65 Under disse omstændigheder er det ufornødent inden for rammerne af denne tvist at træffe afgørelse om det af Harmoniseringskontoret rejste spørgsmål (præmis 26 ovenfor) vedrørende det materielle anvendelsesområde for artikel 74, stk. 2, i forordning nr. 40/94, navnlig spørgsmålet om, hvorvidt og i hvilket omfang kendsgerninger og beviser, der er fremlagt efter udløbet af en af Harmoniseringskontoret udløbet frist, kan eller ikke kan tages i betragtning af denne sidstnævnte i henhold til denne artikel.

Sagens omkostninger

66 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da sagsøgeren har nedlagt påstand om, at Harmoniseringskontoret tilpligtes at betale sagens omkostninger, og Harmoniseringskontoret har tabt sagen, bør det pålægges det at betale sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Fjerde Afdeling)

1) **Afgørelsen af 26. juni 2000 (sag R 181/1999-3) fra Tredje Appelkammer ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design), som korrigeret den 6. juli 2000, annulleres.**

2) **Harmoniseringskontoret betaler sagens omkostninger.**

Vilaras Tiili Mengozzi

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 13. juni 2002.

H. Jung

Justitssekretær

M. Vilaras

Afdelingsformand